
Premi Flor Natural

Replecs d'enyor

Autora: Montserrat Altarriba Vilarasau

Ens vàrem dir adéu. A cels color de rosa
partírem estorats, perduts pel desenfré
que ens amarava amb gust la geniva vermella.
Els pollancs es vinclaven sobre els nostres delers,
les fulles davallaven de les fosques altures
fins acobrir de verds envernissats de mangra
els porus de la nit. No dèiem ni un sol mot,
ens parlava un silenci de molt temps madurat;
només aquell adéu destruïa el conjur
de l'aire i la tenebra; només el sentiment,
ferit pel comiat, coïa a les parpelles.
De bon matí, damunt la màrfega del son,
l'albada dibuixava profundes soledats
amb engrunes d'estel als ulls del dolç coixí
que només, només nosaltres
i l'òliba espieta coneixíem.

.....

El vent que arrossega la tarda
em travessa la pell sofrida,
mes ai, no s'omple el tou dels dits,
ni em suavitzava el rastre ignominiós
de la solitud perversa.
M'acarona, aixó si, i m'adorm
damunt d'un llit de fulles mortes
que bleixen crisantems totes les nits.
Em desperto amb la pell xopa de silencis.
No em cal sentir cap veu;
Lluny, molt lluny de mi, et sé
i sé que em penses.

.....

S'ajeu la tarda com un desmai suau
a flor de pell ferida.
La pau que he manllevat
al cor dels boscos, m'acompanya
per la ruta esquerra dels espadats.
El sol aviat deixarà de torturar-me.
Es ara que la pensa esqueixa
records quasi perfectes,
i m'omple l'esguard d'aquella llum
que ni la nit aconsegueix empal·lidir.
L'aura de l'astre rei m'encercla el pensament,

i tot és clar, diàfan,
com la copa que ens convida
a apaivagar la set
abrusadora del nostre amor.

.....

Estenc els meus delers
entre els secrets de la cambra buida.
Tanco els ulls.
Estols d'orenetes entonen
un addagio que em refà
el respir voluptuós
dels temps feliços.
La llum absent d'aquest migdia
em fa mal.
Amb desfici contingut
espero el crepuscle incendiat
del teu cos.
L'única absència.